

Het Oosterse VRAAGSTUK

A. T. JONES

© 2024 Witness of the Pioneers

Vertaald uit het Engels door Krachtvanboven.nl

Oorspronkelijke titel: The Eastern Question

Author: A.T. Jones

Pacific Press Publishing Company,

Mountain View, California, 1896.

INHOUDSOPGAVE

HET OOSTERSE VRAAGSTUK	5
DE ZEVEN BAZUINEN	6
OPKOMST VAN DE TURKSE MACHT	7
DE WERELD CRISIS	17
DE VISIE VAN DANIEL	18
“DE TIJD VAN HET EINDE”	20
DE KONING VAN HET NOORDEN EN ZIJN EINDE	21
WANNEER HIJ AAN ZIJN EIND ZAL KOMEN	22
DE PLAGEN VAN GODS TOORN	24
DE NOODZAAK OM TE WAKEN EN TE BIDDEN	25

HET OOSTERSE VRAAGSTUK

GOD handelde persoonlijk met de naties van vroeger, en het is onredelijk om te veronderstellen dat Hij nu niets met de naties te maken heeft. Zijn manier van doen is niet veranderd; maar de mensen zijn vergeten of willen niet geloven dat de Allerhoogste nog steeds regeert in de koninkrijken der mensen, en door hen Zijn eigen diepgaande raadgevingen en wonderbaarlijke bedoelingen uitwerkt.

Drie verschillende gedeelten van de Schrift zijn gewijd aan de Turkse macht, en het is het doel van dit boekje om deze passages zorgvuldig en openhartig te onderzoeken, en daaruit op te maken welk woord de Heere voor ons in onze tijd heeft.

De enige georganiseerde natie binnen de grenzen van de geschiedenis toen het Bijbelverslag werd gesloten: 98 n.Chr. – was het Romeinse Rijk. Het vormde bovendien in zekere zin het centrum en de spil van Gods werk en doel met betrekking tot de hele wereld voor alle tijden. De Romeinse keizer Augustus had verordend dat ‘de hele wereld belasting moest betalen’, toen Christus, de Verlosser van de wereld, werd geboren. Op gezag van Rome, dat berustte bij de Romeinse stadhouder van Judea, werd Christus overgeleverd om gekruisigd te worden, en Romeinse soldaten keken naar het graf, dat verzegeld was met het Romeinse zegel. Omdat Rome daarom de grote macht van de wereld is, en ook het centrum van Gods zaak en doel in de wereld voor alle tijden, is het passend dat het de eerste wereldmacht is die in de profetie van het Nieuwe Testament wordt behandeld; en,

gezien de aard van de dingen, zouden daarna de naties komen die haar tot het einde der tijden zouden volgen.

DE ZEVEN BAZUINEN

GOD had in de oudheid de val van Babylon voorzien, en van het Medo-Perzische rijk die haar opvolgde en de machtspositie in de wereld kreeg. Hij had verteld over de overdracht van deze macht van Perzië en Medië naar Griekenland, en van Griekenland naar Rome. En nu, voordat Hij het boek met Zijn raadgevingen dichtsoeg, zou Hij vertellen over de val van Rome en de overdracht van de macht van haar naar anderen die zouden slagen. Dit wordt gedaan in de reeks van de zeven bazuinen (trompetten) in het boek Openbaring, die belangrijke gebeurtenissen markeren van het uiteenvallen van het machtige rijk Rome.

De bazuin zelf is een symbool van oorlog. Alleen al uit dit feit blijkt dat de zeven bazuinen oorlogen aankondigen, en omdat de Romeinse macht het centrum van alles was, zouden ze oorlogen moeten aankondigen die beginnen bij Rome.

De eerste vier bazuinen geven de val van het Westerse Rijk van Rome aan. De vijfde en zesde bazuin geven de val van het Oostelijke rijk van Rome aan. En de zevende bazuin geeft de val van alle naties en van de wereld zelf aan. Iedereen die het achtste en negende hoofdstuk van Openbaring leest, samen met de verzen 15-19 van het elfde en 18-20 van het zestiende hoofdstuk, kan gemakkelijk vaststellen dat de zevende bazuin een einde maakt aan alle dingen op aarde.

De beste uiteenzetting van de eerste zes van de zeven bazuinen vinden we in Gibbons 'Decline and Fall of the Roman Empire', en zijn beschrijvingen van de loopbanen van de Goten, Vandalen, Hunnen, Turken en Mohammedaanse Arabieren. Door de eerste bazuinen in het achtste hoofdstuk te lezen, zal men zien dat hier een vreselijke toestand van zaken wordt voorzien. Toch zijn de laatste drie zoveel erger dan de eerste, dat 'wee' hun voornaamste kenmerk is. "Ik zag en hoorde een engel door het midden van de hemel vliegen, die met luide stem zei: Wee, wee, wee, voor de bewoners van de aarde vanwege de andere geluiden van de bazuin van de drie engelen die nog moeten klinken!" Openbaring 8:13.

OPKOMST VAN DE TURKSE MACHT IN PROFETIE EN GESCHIEDENIS

De vijfde bazuin, de eerste wee, markeert de opkomst en verspreiding van de Mohammedaanse macht; en de historische uitspraken die het duidelijkst de vervulling van deze profetie laten zien, zijn te vinden in de hoofdstukken 50 en 51 van Gibbon's 'Decline and Fall of the Roman Empire'. Iedereen die Openbaring 9:1-4, 7, 8 leest, in samenhang met deze twee hoofdstukken van de geschiedenis, kan niet anders zien, dan dat het ene slechts een aanvulling is van het andere, en dit geldt in het bijzonder voor Openbaring 9:4 en Gibbon, hoofdstuk 51, par. 10. Zoals we zullen zien, verwijst de zojuist genoemde tekst naar de opkomst van het mohammedanisme. In het vijfde vers van hetzelfde hoofdstuk wordt een periode van "vijf maanden" vastgesteld: honderdvijftig dagen, of, elke dag als een jaar tellend (volgens de regel in de symbolische profetie, Ezechiël 4:6), hon-

derdvijftig jaar waarin zij mensen pijn zouden doen. En vanaf die tijd dat zij een koning over zich hadden, nemen ze een bijzonder destructief karakter aan, want het Woord zegt: “En zij hadden een koning over hen, ... wiens naam in de Hebreeuwse taal Abaddon is, maar in de Griekse taal is zijn naam Apollyon.” Openbaring 9:11. De kantlijn van het vers geeft de betekenis van deze naam in beide talen weer, namelijk ‘een vernietiger’. Omdat het Romeinse Rijk de hoofdzaak is in de profetie, is het dit, of wat er van over is, dat zou lijden onder de handen van deze vernietiger.

Aangezien het Romeinse Rijk als belangrijkste werd beschouwd in de profetie, is het dit hetgeen, of dat wat ervan overbleef, dat zou lijden onder de handen van deze vernietiger.

In zijn toespraak over de gebeurtenissen die voorafgingen aan de tijd dat deze mannen “een koning over zich hadden,” zegt de geschiedschrijver:

“In deze schipbreuk van naties kan enige verbazing worden gewekt door de ontsnapping van het Romeinse Rijk, wiens overblijfselen ... door de Grieken en Latijnen aan stukken werd gescheurd.” —Chap. 64, par. 13.

Maar toen ze een koning over zich kregen en meer dan ooit het karakter van een vernietiger op zich namen, kon het rijk er niet langer aan ontsnappen. Daarom vervolgt de historicus in de volgende paragraaf met de volgende veelbetekende woorden:

“Het was op de zevenentwintigste dag van juli, in het jaar 1299, van de christelijke jaartelling, dat Othman voor het eerst het grondgebied van Nicomedia binnenviel, en de bijzondere nauwkeurigheid van de datum lijkt enige vooruitziende blik te onthullen over de snelle en destructieve groei van het monster.” —Chap. 64, par. 14.

Verschillende punten in dit citaat moeten hem zijn opgevallen.

1. Othman was de man die erin slaagde de onsamenhangende elementen van de mohammedaanse macht in een compacte en duidelijk georganiseerde regeringsvorm te brengen. Van hem komt dan ook de term die nog steeds betrekking heeft op de regering van de Turken, namelijk het Ottomaanse Rijk. Van hem dateert de tijd dat ze, als nooit tevoren, ‘een koning over zich hadden’.
2. Let op de uitdrukking: ‘de destructieve groei van dit monster.’ Zo onderscheidt de historicus juist dat kenmerk dat in de Schrift wordt voorzegd.
3. De historicus benadrukt ‘de bijzondere nauwkeurigheid van de datum’. In de originele documenten waaruit hij zijn materiaal putte, zag hij dat deze datum zo specifiek was dat hij zelf gedwongen was de ‘buitengewone nauwkeurigheid’ ervan op te merken. Maar voor degenen die Gods bemoeienis met de naties en koninkrijken erkennen, en die bedenken dat vanaf de tijd dat zij een koning over zich hadden een periode van honderdvijftig jaar wordt gegeven om een bepaald werk te doen, is het

niet verbazingwekkend dat de datum met zo'n bijzondere nauwkeurigheid wordt aangegeven.

Tot op de dag in vervulling gegaan

DE periode van de 'wee' begon toen op 27 juli 1299. Honderdvijftig jaar vanaf deze buitengewoon nauwkeurige datum is 27 juli 1449. Dan gaat het woord verder: "Eén wee is voorbij; en zie, er komen hierna nog twee weën."

Er zullen dus nog andere elementen van vernietiging worden losgelaten. "En de zesde engel blies op de bazuin, en ik hoorde een stem uit de vier horens van het gouden altaar dat voor God staat, zeggende tegen de zesde engel die de bazuin had: Maak de vier engelen los die gebonden zijn in de grote rivier de Eufraat. En de vier engelen werden losgelaten, die voorbereid waren voor een uur, en een dag, en een maand, en een jaar, om het derde deel van de mensen te doden."

"Een uur, en een dag, en een maand, en een jaar." Als we 30 dagen in de maand tellen, is een jaar, volgens de schriftuurlijke manier van berekenen van de tijd, 360 dagen. En als we "elke dag voor een jaar rekenen", zijn 360 dagen profetisch gezien 360 jaar.

Een maand – 30 dagen – is dus 30 jaar. Een dag is 1 jaar. Deze bij elkaar opgeteld geven 391 jaar. Vanaf 27 juli 1449 rijkt 391 jaar tot 27 juli 1840.

Maar er is nog "een uur". Een uur is het vierentwintigste deel van een dag. En als we een dag voor een jaar rekenen, zou dit het vierentwintigste deel van een jaar zijn, oftewel 15

dagen. Als we vijftien dagen doortellen vanaf 27 juli dan komen we uit bij 11 augustus.

Daarom zou op 11 augustus 1840 deze periode van “een uur, een dag, een maand en een jaar” verstrijken. Gedurende deze tijd en tot op heden zou de macht van het Ottomaanse Rijk voortduren.

En op diezelfde dag¹ ging de feitelijke macht van de Turkse regering over in de handen van de grote mogendheden van Europa, en vanaf die dag tot nu toe was en is het voortbestaan van het Ottomaanse Rijk uitsluitend afhankelijk van de steun van deze grote machten.

¹ De lezer die volledige informatie wenst over de omstandigheden waaronder dit gebeurde, en een uitgebreide uiteenzetting van de andere profetische passages waarnaar in deze brochure wordt verwezen, zal er goed aan doen het boek ‘Gedachten over Daniël en de Openbaring’ van Uriah Smith te raadplegen.

Sinds 1840 zou de Turkse regering verschillende keren hebben opgehouden te bestaan, als zij niet op deze manier overeind was gebleven. In een klein pamflet over de Turks-Armeense kwestie, onlangs uitgegeven door the Armenian Society in Londen, wordt een verklaring afgelegd over de relatie van Engeland met deze kwestie:

“Wij zijn verantwoordelijk voor Turkije. We hebben de Turken minstens twee keer gered van het lot dat het rijkelijk verdiende. De hertog van Wellington klaagde zestig jaar geleden dat de Russen in 1829 Constantinopel niet waren binnengevallen en een einde hadden gemaakt aan het Ottomaanse Rijk.

We hebben veel meer reden om te betreuren dat het niet in 1853 en opnieuw in 1878 werd verwoest. Bij beide gelegenheden kwamen we tussenbeide om het te redden. Maar voor ons zou er geen sultan aan de Bosporus zijn.” — p. 17.

Op dezelfde pagina staat een citaat uit een artikel in the Times, van de hertog van Argyle, waarin de hertog zegt:

“Het is niet overdreven om te zeggen dat Engeland Turkije sinds 1853 tweemaal van volledige onderwerping heeft gered. Het is grotendeels – vooral – dankzij onze actie dat het land nu überhaupt als een onafhankelijke macht bestaat. Bij beide gelegenheden hebben we de machten van Europa met ons meegesleurd bij het handhaven van de Ottomaanse regering.”

Wij geven deze uitspraken niet weer met het doel Engeland of welke andere macht dan ook de schuld te geven, maar alleen met het doel om duidelijk te maken dat sinds 1840 het Ottomaanse Rijk niet op eigen kracht heeft bestaan, maar geheel door de actie van de andere machten. In overeenstemming met dit feit zegt het pamflet terecht:

“Het is onmogelijk om over het Ottomaanse Rijk te spreken alsof het een natie is zoals de Verenigde Staten of Nederland. Het is kunstmatig . . . het creëren van verdragen, die door de machten voor hun eigen gemak in stand worden gehouden.”

Zo verstreek op de elfde dag van augustus 1840 de tijd die door de Schrift was vastgesteld voor het bestaan en het werk van het Ottomaanse Rijk als zodanig²; op die dag hield de zesde bazuin op te klinken en eindigde de tweede wee; en over de zevende bazuin – de derde wee – lezen we:

² Toen in 1840 de vijandelijkheden die al enkele jaren tussen Turkije en haar vazal koninkrijk, Egypte, waren gevoerd, op het punt stonden te eindigen in de nederlaag van de sultan, kwamen vier van de grote Europese machten tussenbeide om hem te redden. Uit angst voor de gevolgen van het uiteenvallen van Turkije verenigden de regeringen van Engeland, Pruisen, Oostenrijk en Rusland zich in een overeenkomst om haar autonomie te behouden. Op dictaat van deze machten stuurde de sultan een ultimatum naar de Egyptische pasja, en de vier machten namen de verantwoordelijkheid op zich om ervoor te zorgen dat het werd aanvaard. Dit gebeurde op 11 augustus 1840, en vanaf die datum heeft Turkije als regering alleen maar bestaan dankzij het lijden van die machten.

“De tweede wee is voorbij; en zie, de derde wee komt spoedig. En de zevende engel heeft gebazuind; en er waren grote stemmen in de hemel, zeggende: De koninkrijken van deze wereld zijn geworden tot de koninkrijken van onze Heere en van Zijn Christus; en Hij zal heersen tot in eeuwigheid. En de vierentwintig oudsten, die op hun zetels voor God zaten, vielen op hun aangezichten en aanbaden God, zeggende: Wij danken U, o Heere God, de Almachtige, Die is, en was en Die komen zal, omdat U Uw grote macht

tot U hebt genomen en hebt geheerst. En de volken werden toornig, en Uw toorn is gekomen, en de tijd der doden, dat zij geoordeeld zouden worden, en dat Gij loon zoudt geven aan Uw knechten, de profeten, en aan de heiligen, en aan hen, die Uw Naam vrezen, kleinen en groten; en dat Gij hen zoudt verderven, die de aarde verderven. En de tempel van God werd geopend in de hemel, en in Zijn tempel werd de ark van Zijn testament gezien; en er waren bliksemschichten, en stemmen, en donderslagen, en een aardbeving, en grote hagel.” Openbaring 11:14-19.

Elke uitdrukking in dit verslag van het blazen van de zevende trompet kondigt het einde van alle dingen van deze wereld aan. We bekijken ze nog eens in detail:

1. De koninkrijken van deze wereld worden de koninkrijken van Christus; Zijn regering begint in Zijn eigen koninkrijk, op Zijn eigen troon, door Zijn eigen macht, aan welk koninkrijk en welke regering geen einde zal komen.
2. “De naties zijn boos.” De heersers geven dit toe, en ieder van hen, bang voor een of andere vijandige actie van de kant van de ander, probeert voortdurend zichzelf sterker te maken tegen de tijd dat de oorlog zal beginnen, waarvan iedereen zeker weet dat die spoedig zal zijn.

Maar ze zijn allemaal bang voor de kleinste stap die daadwerkelijke vijandelijkheden met zich mee zou kunnen brengen, vanwege het gevaar dat, als de oorlog ergens serieus begint, deze zich plotseling zal verspreiden en iedereen in één verschrikkelijk en universeel conflict zal betrekken.

Eén van de leidende autoriteiten van de wereld heeft duidelijk verklaard dat de Ottomaanse regering de afgelopen vijftig jaar als bolwerk tegen dit grote gevaar van een universele oorlog is gehandhaafd. Lees het volgende stukje uit de toespraak van Lord Salisbury in het Mansion House, op 9 november 1895:

“Turkije bevindt zich in die opmerkelijke toestand waarin het nu al een halve eeuw staat, vooral omdat de grote machten van de wereld hebben besloten dat het voor de vrede van het christendom noodzakelijk is dat het Ottomaanse Rijk blijft bestaan. Tot die conclusie kwamen ze bijna een halve eeuw geleden. Ik denk niet dat ze het nu veranderd hebben. Het gevaar, als het Ottomaanse Rijk zou vallen, zou niet louter het gevaar zijn dat de gebieden waaruit dat rijk bestaat zou bedreigen; het gevaar zou bestaan dat het vuur dat daar wordt aangestoken zich naar andere naties zou verspreiden en alles wat het machtigste en meest beschaafde in Europa is, in een gevaarlijke en rampzalige strijd zou betrekken. Dat was een gevaar dat aanwezig was in de geest van onze vaders toen zij besloten de integriteit en onafhankelijkheid van het Ottomaanse Rijk tot een Europese verdragskwestie te maken, en dat is een gevaar dat nog steeds niet is geweken.”

Deze woorden zijn een duidelijke vervulling van de profetie en geven duidelijk aan dat de wereld staat te beven in de tijd van de zevende bazuin, wanneer “de volken boos zijn”. En terwijl, in de aanwezigheid van dit ontstellende gevaar, heersers, koningen en keizers zich met alle mogelijke middelen inspannen om de vrede van de wereld te bewaren, wat is

het dan voor een blunderende en onnozele blindheid dat de kerken, de kansels en de religieuze pers de geest en de elementen van oorlog opwekken en aanwakkeren, en legers en marines oproepen om plotseling en zonder verder nadenken de Ottomaanse regering weg te vagen en zo het bolwerk af te breken dat de machten hebben opgericht tegen de verschrikkelijke vloed van een universele oorlog.

De voorzitter van het Robert College, in Constantinopel, zet het kritieke karakter van de huidige situatie in Europa goed uiteen in de volgende woorden:

“Ik geloof dat er onder denkende mensen in Europa een algemene indruk bestaat dat we een grote crisis in de wereldgeschiedenis naderen. Het ligt zeker binnen de grenzen van de mogelijkheid dat de grote christelijke naties dit jaar verwickeld zullen zijn in een universele oorlog. Ik ben van nature en uit vrije wil een optimist (iemand die het goede zoekt). Ik ontdek liever het goede dan het kwade in mensen en naties; maar een mens moet óf zijn ogen sluiten óf terugvallen op een ongerechtvaardigd geloof in God om vandaag de dag een optimist te zijn in Europa – voor zover het de onmiddellijke toekomst betreft ... Het is volkomen duidelijk dat de beschaving van Europa tot in de kern verrot is; en als we iets kunnen leren van de lessen van de geschiedenis, moet het door de doodstrijd gaan voordat het weer kan opstaan naar een nieuw en hoger leven. Als alleen de regeringen corrupt zouden zijn, zou het volk in kracht kunnen toenemen en het omver kunnen werpen, maar met een gedegeneerd volk is er geen hoop.” –New York Independent, 6 februari 1896, p. 9, 10.

DE WERELD CRISIS

3. “Uw toorn is gekomen.” De toorn van God zal worden uitgestort in “de zeven laatste plagen.” Openbaring 15:1. De aard en gevolgen van deze verschrikkelijke bezoeken staan opgetekend in Openbaring 16:1-21; en ze eindigen precies op het punt en in de dingen die in hoofdstuk 11:19 gemarkeerd zijn als het einde van de zevende bazuin, en die inderdaad niets minder zijn dan het einde van alle dingen.

4. “En de tijd van de doden, waarop zij geoordeeld moeten worden.” Daarom zal in deze tijd de verkondiging, niet van oorlog, maar van het “eeuwigduurende evangelie” van vrede worden gedaan “aan iedere natie, en geslacht, en taal, en volk, zeggende met luide stem: Vrees God en geef heerlijkheid. naar hem; want het uur van Zijn oordeel is gekomen; en aanbid Hem die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen heeft gemaakt.” Openbaring 14:6, 7.

5. “En dat Gij beloning zou moeten geven aan Uw dienaren, de profeten, en aan de heiligen, en aan hen die Uw Naam vrezen, klein en groot; en zou hen moeten vernietigen die de aarde vernietigen.” Het is bij de opstanding van de rechtvaardigen dat de heiligen beloond zullen worden, en dit zal plaatsvinden bij de komst van de Heere in heerlijkheid. Want Hij zegt: “Zie, Ik kom haastig; en Mijn beloning is bij Mij, om ieder mens te geven overeenkomstig zijn werk.” Openbaring 22:12. En degenen die goddeloos zijn, zullen “vernietigd worden door de helderheid van Zijn komst.” 2 Thessalonicenzen 1:7-10.

Al deze dingen die we in aantal hebben genoemd, zouden volgens het woord van God “spoedig komen” na 11 augustus 1840; spoedig na de datum waarop de heerschappij van het Ottomaanse Rijk op eigen kracht voorbijging; Kort daarna werd dat imperium door de grote machten ingesteld als een bolwerk tegen de woede van de naties die uitbraken in een verschrikkelijke en universele oorlog. Sinds die tijd is er een halve eeuw verstreken; en hoeveel dichterbij is de tijd nu dat deze plechtige en belangrijke gebeurtenissen zullen plaatsvinden!

Laten we het gebied in het oog houden dat we tot nu toe hebben bekeken, en naar een ander gedeelte van het Woord van God gaan en onderzoek doen naar de huidige tijd en de plaats van Turkije en de naties.

DE VISIE VAN DANIEL

IN het elfde hoofdstuk van het boek Daniël openbaart de engel aan de profeet de gebeurtenissen die de naties van de aarde “in de laatste dagen” zouden moeten overkomen. Hij begint uiteraard in de tijd waar hij en Daniël toen waren, en volgt de gebeurtenissen tot aan het einde van de wereld en de opstanding van de doden. Het elfde hoofdstuk van Daniël staat geheel in de woorden van de engel, die zegt:

“Ook ik stond in het eerste jaar van Darius de Meder, ja ik, om hem te bevestigen en te sterken. En nu zal ik u de waarheid tonen. Zie, er zullen nog drie koningen in Perzië opstaan (Cambyses, Smerdis en Darius Hystaspes); en de vierde (Xerxes, de Ahasveros uit het boek Esther) zal veel

rijker zijn dan zij allemaal; en door zijn kracht en zijn rijkdom zal hij iedereen tegen het rijk van Griekenland oproeren.” Xerxes leidde een leger van vijf miljoen mensen over de Hellespont en tegen Griekenland.

Zodra de engel Griekenland vermeldt, slaat hij de resterende geschiedenis van Perzië over en schetst hij Griekenland, zeggende: “En er zal een machtige koning opstaan (Alexander de Grote), die met grote heerschappij zal regeren en zal doen naar zijn wil (zie ook Daniël 8:20, 21). En wanneer hij zal opstaan, zal zijn koninkrijk verbroken worden en verdeeld worden naar de vier windstreken van de hemel (zie Daniël 8:22); en niet voor zijn nageslacht, noch volgens zijn heerschappij waarover hij regeerde; want zijn koninkrijk zal worden uitgerukt, zelfs voor anderen dan deze.”

Bij de dood van Alexander heerste er ongeveer twintig jaar lang verwarring onder de vele bekwame gouverneurs en generaals van zijn grote heerschappij. Uiteindelijk werd er, in harmonie met de woorden van de engel, een viervoudige verdeling tot stand gebracht “naar de vier windstreken van de hemel”. Seleucus veroverde het oostelijke deel, dat zich uitstreckte van Syrië tot aan de rivier de Indus. Cassander verkreeg Macedonië en ander Grieks grondgebied in het westen.

Lysimachus bezette Thracië en Bithynië in het noorden, waarvan Byzantium toen het centrum was en Constantinopel nu het centrum is. En Ptolemaeus had Egypte, in het zuiden.

“DE TIJD VAN HET EINDE”

NA te hebben verklaard hoe Alexanders heerschappij aldus in vier delen verdeeld moet worden, richt de engel zijn aandacht op de twee koninkrijken: “de koning van het zuiden” en “de koning van het noorden.” En in de verzen 5 tot en met 14 behandelt hij uitsluitend de opeenvolging van belangrijkste gebeurtenissen die tussen deze twee machten plaatsvinden. In vers 14 betreedt de Romeinse macht – ‘de roverskinderen’, kanttekening – het veld en houdt de aandacht van de engel lange tijd vast. Tenslotte spreekt hij in vers 40 over “de tijd van het einde”, en noemt opnieuw “de koning van het zuiden” en “de koning van het noorden”.

De gebieden van de noordelijke en zuidelijke divisie van Alexanders heerschappij blijven respectievelijk de koninkrijken van het noorden en het zuiden tot het einde, en welke machten deze respectieve gebieden ook zouden bezetten, van het begin tot het einde zouden deze de koningen van het noorden en van het zuiden zijn.

De macht die daarom in de tijd van het einde het grondgebied van Thracië en Bithynië bezet, dat oorspronkelijk in handen was van Lysimachus, zal net zo zeker de koning van het noorden zijn als de macht van Lysimachus zelf. En aangezien Constantinopel het centrum is van het gebied dat oorspronkelijk in handen was van Lysimachus, de eerste “koning van het noorden”, en aangezien de macht die nu in Constantinopel regeert (Turkije) hetzelfde gebied in handen heeft als Lysimachus toen zelf had, is het duidelijk genoeg dat dit de macht is, “de koning van het noorden” van de

laatste verzen van het elfde hoofdstuk van Daniël, en van onze eigen tijd.

DE KONING VAN HET NOORDEN EN ZIJN EINDE

IN het vierenveertigste vers zegt de engel over deze koning van het noorden, de Turkse macht, “Tijden uit het oosten en uit het noorden zullen hem verwarren; daarom zal hij met grote woede uitgaan om velen te vernietigen en volkomen weg te vagen.” Dit werd bereikt tijdens de Krimoorlog, toen Rusland vanuit het noorden en oosten oorlog voerde tegen het Ottomaanse Rijk, en deze laatste alleen werd gered door de steun en macht van Groot-Brittannië en andere bondgenoten.

En nu vertelt het laatste vers van Daniël 11 over de twee gebeurtenissen die heel Europa voortdurend verwacht te zien, en die zeker binnenkort zullen plaatsvinden, namelijk de verdrijving van de Turkse macht uit Constantinopel en de uitroeiing van het Ottomaanse Rijk. Dit zijn de woorden van de engel met betrekking tot deze verwachte gebeurtenis: “En hij zal de tenten van zijn paleis tussen de zeeën planten op de glorieuze heilige berg; toch zal hij aan zijn einde komen, en niemand zal hem helpen.

Constantinopel zelf ligt “tussen de zeeën”. Maar dit voldoet niet aan het woord van de engel. Nee, hij zal de tabernakel van zijn paleis tussen de zeeën planten “op de glorieuze heilige berg.” Dit kan geen andere plaats zijn dan Jeruzalem; zelfs nu wordt Jeruzalem in het Turks en Arabisch “Het

Heilige” genoemd. Het is daarom zeker dat de zetel van de Ottomaanse macht uit Constantinopel zal worden verwijderd en uiteindelijk in Jeruzalem zal worden gevestigd, en *dan* is het net zo zeker dat er een einde komt aan deze macht.

WANNEER HIJ AAN ZIJN EIND ZAL KOMEN

NOG is dit niet alles. De engel vervolgt: “En in die tijd zal Michaël opstaan, de grote Prins die opkomt voor de kinderen van uw volk; en er zal een tijd van benauwdheid komen, zoals er niet geweest is sinds er een volk is geweest tot op die tijd.; en in die tijd zal uw volk worden bevrijd, een ieder die in het boek geschreven staat. En velen van hen die in het stof van de aarde slapen, zullen ontwaken.” Daniël 12:1, 2.

Of de Turkse macht Constantinopel zal verlaten, en wanneer; of het zal worden weggevaagd, en zo ja, wanneer - dit zijn grote en interessante vragen, en velen bestuderen ze angstvallig. Maar van veel groter belang is de vraag: Wat zal er gebeuren als deze dingen zijn volbracht?

Het Woord van God zegt dat er “in die tijd” zo’n tijd van benauwdheid op aarde zal zijn als nooit tevoren sinds er een natie is geweest. Dit is, zoals we door stellige bewijzen hebben gezien, precies datgene waar de grote naties bang voor zijn; en tegen deze universele wee van wereldwijde oorlog en tumult houden de grote machten de Ottomaanse macht zo lang mogelijk als een bolwerk vast, wetende dat, wanneer dit bolwerk zal zijn afgebroken, de verschrikkelijke

stroom zich over iedereen moet verspreiden. In deze kwestie zijn het Woord van God en het woord van de grote machten van de wereld in exacte en perfecte overeenstemming.

Wie is er klaar voor deze “tijd van benauwdheid zoals er nooit geweest is sinds er een natie was”? Wie? Wie op aarde niet klaar is voor de verspreiding over alle volken van zo'n tijd van benauwdheid als er nooit geweest is sinds er een natie was - wie op aarde hier niet klaar voor is, is niet klaar voor het wegvagen van de Ottomaanse macht. Daarom, in plaats van kerken en preekstoelen en religieuze kranten die oproepen tot oorlog, en aandringen op het wegvagen van de Turkse macht van de aarde, zouden deze beter, veel beter, het evangelie van vrede prediken, dat ze belijden, en dat ze zo basaal vervalsen, en door de oprechte prediking van het evangelie van vrede zich voorbereiden om in vrede en rust in God te staan wanneer deze tijd van moeilijkheden zal aanbreken over de wereld ten tijde van het einde van het Ottomaanse Rijk. Wie doet dit werk? Wie is er klaar voor deze tijd van benauwdheid?

Want dit is niet alleen een tijd van grote problemen door oorlog onder de volkeren. Het is ook een tijd van moeilijkheden veroorzaakt door de oordelen van God over de aarde, welke spoedig gevolgd zullen worden door Zijn komst, de opstanding van de doden en het einde van alle dingen. Deze fase van de vraag wordt benadrukt door het derde gedeelte van de Schrift dat handelt over de Ottomaanse macht. Het zestiende hoofdstuk van Openbaring bevat een verslag van de zeven laatste plagen, waarin “de toorn van God is vervuld”, die op de aarde zal worden uitgegoten.

DE PLAGEN VAN GODS TOORN

IN dit hoofdstuk wordt het verhaal van de zesde plaag met de volgende woorden verteld: “En de zesde engel goot zijn schaal uit op de grote rivier de Eufraat; en het water daarvan droogde op, zodat de weg van de koningen van het Oosten bereid kon worden.” Openbaring 16:12.

Wat betreft de letterlijke stromende rivier de Eufraat, die ontspringt in de bergen van Armenië en mondt uit in de Perzische Golf, zowel koningen van het Oosten als van het Westen zijn haar vanaf de dagen van Chedorlaomer tot nu toe naar believen overgestoken en weer terug overgestoken, zonder dat zij ooit opgedroogd hoefden te worden om haar te kunnen passeren. Deze uitdrukking kan dus niet verwijzen naar het water van de letterlijke rivier. Wat dan wel? In het volgende hoofdstuk, vers 15, staat dat “wateren volken zijn.” Dan is het opdrogen van het water van de Eufraat, zodat de weg van de koningen van het Oosten kan worden bereid, duidelijk het einde van de macht die het land van de Eufraat bezet. Welke macht is dit? Alleen de Turkse macht.

Dit is dus nog een duidelijke verklaring van het Woord van God die het zekere einde van de Turkse macht aankondigt. En wat komt er, volgens dit geschrift, aan het einde van die macht? Wat gaan de koningen van het Oosten doen als de weg voor hen is bereid? Lees verder.

“En ik zag drie onreine geesten als kikkers uit de mond van de draak komen, en uit de mond van het beest, en uit de

mond van de valse profeet. Want zij zijn de geesten van duivels, die wonderen verrichten, die uitgaan naar de koningen van de aarde en van de hele wereld, om hen te verzamelen voor de strijd van die grote dag van de Almachtige God. Zie, ik kom als een dief. Gezegend is hij die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt loopt en zij zijn schaamte zien. En hij verzamelde hen op een plaats die in de Hebreeuwse taal Armageddon wordt genoemd. En de zevende engel goot zijn schaal uit in de lucht; en er kwam een luide stem uit de tempel van de hemel, vanaf de troon, zeggende: Het is volbracht.” Openbaring 16:13-17.

DE NOODZAAK OM TE WAKEN EN TE BIDDEN

WE hebben nu de drie Schriftgedeelten bekeken die over de Turkse macht gaan. In alle drie Schriftgedeelten wordt het einde van die macht aangekondigd door het zekere Woord van God. We zien ook dat op alle drie de plaatsen niet alleen het einde van die macht wordt aangegeven, maar dat daarmee, en snel daarop volgend, ook in niet mis te verstane taal, universele weeën, wereldvernietigende problemen, de komst van de Heere in heerlijkheid en het einde van alle dingen van deze wereld worden aangegeven.

Niemand is daarom klaar voor het einde van het Ottomaanse Rijk, die niet klaar is voor het einde van de wereld. En wie is hier klaar voor? O, laat iedereen die de Naam van Christus noemt zijn hele aandacht richten op het doen van Zijn wil! Laten christenen er zeker van zijn dat zij zelf klaar zijn voor deze dingen, en laten zij dan nooit rusten, laten zij

nooit zwijgen, totdat de waarschuwingsboodschap aan alle mensen klinkt, dat wie maar wil, mag komen; wie dat ook wil, mag ook bereid zijn, en dat allen voortdurend mogen waken en bidden, zodat zij “waardig geacht mogen worden om te ontkomen aan al deze dingen die zullen gebeuren, en om voor de Zoon des mensen te staan.” Lukas 21:36.

We zien dat het zekere Woord van God aankondigt dat het einde van het Ottomaanse Rijk gevolgd wordt door een tijd van universele oorlog, ellende en moeilijkheden, zoals er nog nooit geweest is sinds er een natie was. We zien ook dat de grote machten van de aarde - en dat zijn degenen die voortdurend met deze kwestie te maken hebben - het “ontstellende gevaar” van deze zaak verwachten en vrezen, en in hun onbehaaglijke verwachting alles doen wat in hun macht ligt om de vloed van rampspoed, waarvan ze weten dat die moet komen, zo lang mogelijk tegen te houden.

Er is nog een ander element dat in dit verband moet worden opgemerkt. Het is dat de Turken zelf precies dit verwachten. Ze verwachten verdreven te worden uit Constantinopel en dat de zetel van hun macht dan Jeruzalem zal zijn. Ze verwachten ook dat de volken zelfs daarheen zullen komen om oorlog tegen hen te voeren, en dat dan het einde van alle dingen zal komen.³

³ In september en oktober jl. ontmoette ik in Constantinopel een betrouwbare christelijke man, die mij vertelde dat, in een gesprek dat hij had met een Turkse rechter, de rechter hem vertelde dat zij als resultaat van de handelingen van de machthebbers verwachtten dat zij van Constantinopel zouden worden beroofd; dat daarna hun hoofdstad Jeruzalem zou zijn; dat ze daar eindelijk verwachtten dat de ‘christelijke naties’ tegen hen zouden

komen vechten; en dat dan de Messias en Mohammed zouden komen. Met de verwachting van Mohammed is deze uitleg, zoals gesteld door de Turkse rechter, precies wat voor diezelfde tijd in de Schrift van de waarheid wordt voorzegd.

Als het Woord van God het drie keer verklaart en als de Turken zelf en alle andere betrokken machten het verwachten en vrezen, is het dan niet hoog tijd dat alle mensen het geloven? Moge de Heer in Zijn barmhartigheid iedereen helpen om het te horen, het te geloven en het dan te verkondigen tot aan de verste uithoeken van de aarde, zodat de wereld voorbereid en volledig klaar is voor het angstaanjagende kwaad, dat volgens elk bewijs klaar staat om in razernij over haar uit te barsten.

Printed in the USA
©2020 Pioneer Health and Missions

PIONEER

Health and Missions

phm.org
revelationradio.org

Nederlandse Vertaling door krachtvanboven
www.krachtvanboven.nl